בה א מיי' פ"א מהל' מחוקרי כפרה הל' ה וכאידן מ"ד: בש ב מיי פ"ד מהל' ביאת מקדש הל' יב ופ"ו מהל' מ"ד ה" מ"ד מה' מה"

ק"פ הלי ח: ל ג מיי פ"ו מהלי ק"פ הלי ג וכלידך מ״ד: וכלידך מ״ד: לא ד מיי שם הל' ד וכלידך

מ"ד: מ"ד: לב ה מיי פ"ז מהלי איסורי ביאה הלי ע:

תורה אור השלם

1. וִאָם נְקַבָּה תַלֵּד וְטָמָאָה שְׁבֻעַיִם בְּנָדְתָה וְשְׁשִׁים וְשֵׁשֶׁת יְמִים תַּשַּׁב עַל יְּהַרְה: ויקרא יב ה 2. וּשְׁלשִׁים יוֹם וּשְׁלשָׁת יָמִים תַּשַבּ בִּדְמֵי טְחֵרֶה בְּכָל קּרֶש לא תִגְע וְאָל הַמִּקְרָשׁ לא תָבא עַד מְלאת יְמֵי טְהֵרָה: ויקרא יב ד

שימה מקובצת

ל) לא קאמר ר' תיבות קא"ל נמחק: ס יצאה בשעה שראויה: גן דן עי' בחדושין: סן לנקבה נקשיא לן ביום מ'לוכר ויום פ' . לנקבה עד: ו] הא. ס״א הא מתניתא תניא ור׳ יהודה היא: הא שוניתא תניא ור' יהודה היא: הא מני ר"י היא דאמר כר'. והא דקתני יולדת שוחטין ווורקין עליה ביום מ' לזכר ופ' לנקבה בתאומים איירי וכגון שילדה ולד שני למחרתו של ראשון וביום מ׳ לזכר ופ׳ לנקבה דקתני אשני קאי דהיינו פ״א ומ״א לראשון ולשני , רבתראה לא שלמין ובהא רבנן: כד] תיבות תאומים נקבה נמחק: כס] טוהר או לא: כו] תיבות לא ימן חיבות הוא לא: מן חיבות לא מוחקי כפן טורה או לא: מן חיבות לא טורה או לא: מן חיבות לא טוהר או לא: מן שמורם ימי טומאה: מן שמורם ימי טומאה: מן שמורם ימי טומאה מיבות ומים לקדבות וגם טומאה גמי חומרא אית ליה היהיב: מ) משעה מיבות אם כן ליש: מס מבשהת חיבות אם כן ליש: מן מביאה קרבותיה עד מ"א יום הס"ד: מן מביאה על ימי אות הס"ד: מן מביאה ומאכל: מ) שלו השלמת מתוחתי שלה האשון מתוחנים לומר לברום הטומאה לימי אות ה" מסק: מן דליהארן מתוחלים לומר של שני רונלים: טוהר של שני למנון אותר ימי למנון אותר נולים: מוחק: מן מיתוקם א כומר, מוחקם א כומר, מוחלה של מיד לומר למוחל של מוחל בתוחלים א כומר מוחלים א מידי מידי מידי מידי מוחלים אותר מוחלי נמחק: (ע) מיתוקמא כלומר בתחומים אלא בכל ולדות דעלמא כדס"ד מעיקרא שלא ילדה אלא זכר ביום מ' ר"ל מ' דימי טוהר דזכר ודקשיא: מן חזיא הס"ד ומה"ד טבול יום דוב כזב דמי והיא טבולת יום ארוך עד מ"א לזכר ופ"א לנקבה הס"ד ומה"ד ביום: מאן כפרה דהיא אינה מביאה כפרתה עד יום
ממ"א לוכר וד"א לנקבה וקס"ד:
מס מע ע" בחדושין: מחן לה
מסן מע בחדושין: מחן לה
מסן ע" בחדושין: מחן לה
מסן ע" בחדושין: מחן חיבות
דלחידיה ראשון נמחלה; מחן ע"
בחדושין: מחן מרבות דקולא עד
דלחידיה ראשון נמחל; מחן ע"
בחדושין: מחן מרב רען
מ" אות א" נמחק! מחן דל
מ" אות א" נמחק! מחן מדלד שני
מינון לא משכחת מפוחרין וא"כ
מינון לא משכחת מפוחרין וא"כ
הדרא קושיא לדוכותיה למאי
הדרא דנקבה עשרים אות לי נמחק: דהיא אינה מביאה כפרתה עד יום

בטומאם מה לי א"ר יהודה. מי אים ליה מלאת לשני לענין ימי טוהר יה! לא קאמר ר"י אלא לענין קרבן. הוא דלית ליה מלאת לשני הואיל ובמוך זמן קרבן ראשון נולד: אבל לענין טומאה וטהרה. מונה לעלמו לבד אותן של ראשון ונקראין ימי הטומאה על שמו ומסולקין ממלאת של ראשון: מו מישפסקא טומאה דשני. את ימי טוהר של ראשון וממלא ימי טוהר דראשון דהא מלאת דראשון א"א דלא מלינן ליה לר' יהודה דהוא עיקר והדר מני שמונים 🕫 ימים ימי טוהר לשני: או דלמא חומרא אים ליה. לאפושי לקרבנות ישו ויהיב ימי טומאה וימי טהרה לשני משעת

ביום מ׳ דיצירת זכר. אף שאין יכולין לידנו יום ארבנוים ליזירה דהלא שכבת זרע שוהה לקלוט פעמים עד שלשה ימים ומיהו שמואל היה בקי כדאמרינן פרק המפלח (נדה כה:) שאני שמואל דרב גובריה:

קא משמע דן. פירוש אפשר לפתיחת הקבר בלא דם והכי פסיק בשאלתות דרב אחאי י) מהאי דהכא

מדשוחטין וזורקין:

במומאה מה לי א"ר יהודה מי אמרינן עד כאן לא יז קא"ל ר' יהודה ולד שני כמאן דליתיה דמי אלא לענין קרבן כיון דלא יצאה יו שעה שראויה להקריב בה קרבן הואיל וכן ולד שני כמאן דליתיה דמי 9 אבל לענין מומאה ומהרה אימא סבירא ליה כמאן דאיתיה דמי ומפסקא מומאה דשני וממלא יומי מהרה דראשון והדר מונה יומי מהרה לשני זו או דלמא לרבי יהודה חומרא הוא דאית ליה אבל הכא קולא הוא וקולא לית ליה אמר רב הונא מסורא ת"ש יולדת ״שוחטין ווורקין עליה ביום מ' לזכר וביום שמונים לנקבה ס יעד כאן יולדת ״שוחטין ווורקין עליה ביום מ'

ממאה היא ואמר רב חסדא הא ° מני ר' יהודה הוא דאמר ולד שני כמאן דליתיה דמי ° ואי אמרת במומאה ס"ל לָר' יהודה ולד שני כמאן דאיתיה דמי היכי שחטינן עלה ביום מ' לאורתא נמי לא מציא אכלה אלא לאו ש"מ למהרה ולטומאה ₪ ס"ל לרבי יהודה ולד שני כמאן דליתיה דמי לעולם אימא לך לטומאה ולטהרה סבירא ליה לרבי יהודה דולד שני כמאן דאיתיה דמי יו וכי תניא ההיא בפסח הבא בטומאה ומי אכלה והתנן ייפסח הבא בטומאה לא יאכלו ממנו זבים וזבות נדות ויולדות ההיא יו לא אכלי כי לא מבילו כי תניא ההיא דשָוחפין וזורקין עליה דהא מכלה א"ה משמיני דיליה הוא דחזיא משמיני לא חזיא יוז יקסבר מבול יום דוב כוב דמי אי הכי ביום מ' נמי לא חזיא יש לאיי ביום מ' חזיא יקסבר מחוסר כפורים דוב לאו כזב דמי ולרבא ידאמר מחוסר כפורים דזב כזב דמי הא יש מתנייתא היכי מתרץ לה אמר רב אשי רבא ים מתרץ לה ביום מ' ליצירת זכר וביום שמונים ליצירת נקבה ור' ישמעאל היא סראמר לזכר מ' ואחד לנקבה שמונים ואחד ייו סוף מוף תיפוק לי דטמאה היא סראמר לזכר מ' ואחד לנקבה שמונים ואחד ייו משום נדה בלידה יבישתא ייז אי הכי מאי למימרא מהו דתימא יאי אפשר לפתיחת הקבר בלא דם "קמ"ל יו "דאפשר לפתיחת הקבר בלא דם א"ר שמעיה ת"ש יששים יש יכול בין רצופין בין מפוזרין ת"ל יום מה יום יש רצוף אף ששים כולן רצופין מני 🤉 אלימא רבנן מי אית לרבנן מפוזרין אלא לאו רבי יהודה היא ומדקא יהיב לה ששים רצופים בהדי הדדי ש"מ חומרא אית ליה לר' יהודה קולא לית ליה לא יי לעולם רבנן היא והכא במאי עסקינן יי ליולדת זכר מתוך שמונים של נקבה סוף סוף שלמין יומי דקדמאה ועד יש כאן דבתראה לא שלמין דהא רבנן ילולד שני מנו אלא משכחת לה לרבנן ביולדת תאומים נקבה קדמייתא וזכר בתראה וכגון דילידתיה לזכר בתראה בעשרים ליומי מהרה דבעיא מינקט ליה שבעה יומי טומאה דלידה יי תאומים נקבה וה"ק יכול היכא דילדה תאומים נקבה מעיקרא וזכר לבסוף תפסיק מומאה דלידה במיצעי ונימני לה ששה וששים מפוזרין ת"ל יום מה יום כולו רצוף אף ששים כולם רצופין אמר אביי ת"ש ישלשים יכול בין רצופין בין מפוזרין ת"ל יום מה יום כולו רצוף אף שלשים רצופין מני הא אלימא רבנן ומי אית להו לרבנן

בפסח הבא בטומאה עסקינן דנטמא רוב הקהל ואישתראי טומאה לגביה: לא יאכלו ממנו כו". דכי אישתראי טומאה בלבור לגבי טומאה מת אישתראי דכתיב (במדבר ט) איש כי יהיה טמא לנפש וגר' ועלה דרשינן (פפחים דף סו:) איש נדחה לפסח שני ואין לבור נדחין אלא עושין בטומאה: לא יאכלו בדלא שכלו. דלא פסקו מזיבה או פסקו ולא ספרו ז' ולא טבלו אבל יולדת ביום ארבעים היא טבלה בשמיני ללידתה: א"ה. אמאי נקט יום מ' לוכר או שמונים לנקבה משמיני ללידתה נמי חזיה: ש ביום מ' נמי לא חזיא. אפי לאורתא דהא מיחסרא כפרה ^{מש}ו וקס"ד מחוסר כפורים דוב כזב דמי ואינו אוכל בפסח הבא בטומאה: הא דרבא בשמיטת קדשים בתחילת פ"ב (זכחם איז) : אמר רב אשי רבא. לא מתרץ לה מש ביום מ' דימי טוהר כלל אלא הכי מוקים לה ביולדת ביום מ' להריונה יולדה זכר שוחטין עליה בו ביום ור' ישמעאל היא דאמר בפרק המפלת חחיכה (נדה ל.) בריית נקבה לפ"א: יבשחא. בלא דם: הקבר. רחם: מו ירולדה זכר שוחטין עליה בו ביום ור' ישמעאל היא דאמר בפרק המפלת חחיכה (נדה ל.) בריית נקבה לפ"א: יבשחא. בלא דם: הקבר. רחם: מי ורלדה זכר שוחטין עליה בינחיים: בין מפוזרין. כגון אם הפילה לפוף נ"ד יכול יפסיקו לה מה של טומאת הנפל וישלימו לה ששים יום של טהרה ללידה הראשונה לבד מימי טומאת הנפל המפסיקון בינחיים: חלמוד לוחר יום מה יום כולו רצוף. אם טמא טמא ואם טהור מאף ששים יום מה כולם רצופים לטהרה: מי אים להו מפוזרין. הא מוולד שני מניא ולא משלמו ימי טוהר דראשון אלא אחר אחרון הולכין הלכך לא משכחת להו מפוזרין רצופים לטהרה: מי אים להו מפוזרין. לעולם: א**לא לאו כ" יהודה היא.** דאית ליה ימי טוהר דראשון ^{מש} דלדידיה ראשון עיקר לענין קרבן ואשמועי׳ הכא דלענין טומאה וטהרה לית ליה ימי טוהר לראשון דא״כ לא משכחת לה טהורין רצופין אלא משני מניא מש וש״מ חומרא בעלמא אית ליה במחני׳ לאפושי קרבנות ולענין קרבן לחודיה הוא דמני לראשון אבל לגבי טומאה להשלים ימי טוהר לראשון למנותן מפוחרין לית ליה מש דקולא היא דהדר בעיא למיתב ימי טוהר לשני: **לעולם רבנ**ן היא. וה"ד תפוחרין ביולדת זכר בתוך שמונים של נקבה שימי טוהר של זכר כלין קודם לשמונים דנקבה ראשונה ובכה"ג דימי טוהר של שני כלין קודם לימי טוהר דראשון לית להו לרבנן דמוולד שני לימנו ובעיא לאשלומי ימי טוהר דראשון ואתא קרא לאשמועינן דלא משלימין לבחר פ׳ דלידה קרום בינה שוא דרושון כמו של החור שהפסיקו בינחיים אלא משני מונה: פוף פוף. לא משכחת הכי (6) דשלמין שמונים דנקבה קמייתא ועד פיים כאן מ' דוכר לא שלמין דלא משכחת לידת זכר עד נ"ד דנקבה י"ד דטומאה דנקבה ומ' דיצירת הזכר יו וכיון (כי " (דבינן לוולד שני משום דלא) משכחת מפוחרין: ביולדם האומין. שנתעברו: מא נעשרים לימי טהרה. עשרים לאו דוקא דהוא הדין לבליר מהכי או טפי מהכי:

תוספות וקודא היה. להשלים ימי טוהר לראשון (ימי טוהר לראשון) במספר ימי טומאת השני פירש"י וגשני נמי אינו בטל לגמרי דהוי קולא דמכשרת לארול בקדשים להכי בט לנחנה צימי טוהר לשי כרי ואין נראה מדמייה עלה שוחירון יו רבי למשי למשש להי בל מחל או היהבת בקדשים להכי בטי למיתה ביום מי לשי להכי טבולת יום היא או אינה באהי להביא קבן לידה עד למחר יום מ"א לשי ועוד לפירשו דבטי למיתר חומרא הוא לגבי קדשים למיתב לה ימי טוהר חומרא דאמי לידי קולא הוא שאתה ממירה לשמש עם בעלה כל אותן הימים אע"ש שהיא רואה לכן נראה דלה יהדה לא יהבי למינו על שוחר רומרא דאמי לידי קולא הוא שאתה ממירה לשתש עם בעלה כל אותן הימים לע"ש שהיא רואה לכן נראה דשני ממספין אחר ימי טוהר דראשון מינין משני אום ימי טוהר הדרשון שור מתוכבין לשני ימי טוחר כלל ולרבען היכי דימי טוחר דשני מושרה דשל משפין אחר ימי טוחר להאשון מינין ממשל אות משני ווהר בללשון מינין מתוכבין לאתן דמוף רבינגן ההיא דששים לרשין ויקדמה נקבה וורכ בעלה "אולה לכן מה להיי טוחר הדרשו שווי מושרה באון ומאחרון מינין ממשל משר לביר בעשרים לימי טהרה וכרי ולרבען היו מושר לפור מראשון ויולדת מאחרון ואין מוד מוחל שווי מוד להיים מוחר במוחרון מיו לדם לפור מראשון אולדת מאחרון ואין מוחר לפור מראשון לאול מופרת ויי מיום מוחר לשור לשור לשור לאחרון און בית היה באחרון און מוד להיה לאלד רול אתר וליתול לפור מראשון מיול מוחר לאון הוא להיה לאון דולה להוא לאון דימי היה לאחרי מיון ומאת ולד לאשון דומיה עומאת ודה לאחר וליה איל בירן און יי מי טוחל הול להיה וליך היו שומאת ולד לאשון דומיה מוחר להול היא לוינה להיה איל וייב להיא מושלה משלה בלי מיום לאמה לאון ביה מות שלה היא מות הקבר בלא היא מומאה מפשים ליים ביות הקבר בלא היא מומאה מפסיק ביניהם ה"א לאונה לישום להיה מות לא מים בתיה במיה לאונה להים במיה בש"ם חושר בר. דליכא למיתר הלופין הייו כימי פוחר של הא טומאה מפסיק ביניהם ה"א לימי מיום להים הייל ליים ביום להיים ליים במיה שלה אונים במיה שוב על היים ליין מי טומאה מפסיק ביניהם ה"א לייב להיים לילל מיים בתיים בתיים במיה שלה היים בתיים במיה שלהים היים בתיים במים בתיים ביום להיים ביום היים בתיים בתיים במיה בשיב על דמי טהרה הלמא לאין ליים היים בתיים במיב על דמי טהרה הלמא לאין לריים:

ל) מוס' דפסחים פ"ז ה"ו, ב) נ"חוהוינן בה, ג) בכורות לג. פסחים והוינן בה, ג) בכורות לג. פסתים סו. להי, ד) זומיים יו. ושם אי רבה וכן ברש"י ומוס" שם אכן במוס" ובמים לב: ד"ה ור" יותנן וכ" מוכח דבתים לבדלן, ה) נדה ל, ו) זשת הא ידי לה הידי לה ו) [שם כא: כב: לח. מו.], ו) [נדה כא. וש"כן, ח) בס"א: גורמין, ביו. וע"כן, מ) בס"ח: גורמין, ט) דרבנן לולד שני מונין מ' מו לח כו'. רש"ה נ) כו'. רש"ק, י) [פרשת תוריע סי' פ״הו.

ם לידתה ואילך ומעוכבת לאכול בקדשים

עד מלאת ימי טומאה וטהרה אבל הולא

לית ליה להיות ימי הטומאה נקראין על שמו דשני להיות גומריף" השלמה לראשון

תחתיהן דלהאי מילתא נמי לאו כמאן

דליתיה דמי וימי טוהר דראשון לא ממלינן ותימלי לשני ימי טוהר אחריני

מחתיהן דהא מילתא קולא היא להאריך

טוהר דמיה וקולא לית ליה והא ליכא

למימר דליהוי שני בטל לגמרי מתורת מלאת דהא נמי קולא היא דהא ² אם כן מכשרת לאכול טבולת יום בקדשים

ין מוכלים מונות למיתב ימי טוהר לשני הלכך אי יהבת לראשון השלמת ימי טוהר קולא היא: שוחטין. את

הפסח וזורקים עליה ביום ארבעים לזכר. קס"ד ביום מ' דימי טוהר דזכר:

והויכן בה עד כחן טמחה היח. דמחוסרת כפרה לגו: אמר רב הסדא

הא מני כ' יהודה היא דאמר ולד שני

כמחן דליתיה דמי. ומוקים הח מתניתח

ביולדת תאומים היום אחד ושני למחר

דמ׳ דשני הוי מ״א לראשון והיום ראויה

להביא קרבנה על הראשון ואשמועינן

דשוחטין עליה לח ואפי׳ מחוסרת כפרה

נהו ותאכל לערב פסחה אלמא ולד שני

כמאן דליתיה להיות מעכב עליה שתהא

מונה לו וימשכו ימי טוהר שלה עד

למחר: ואי אמרת בטומאה סבירא ליה

לר' יהודה כמאן דאיתיה דמי. לגרום

ימי טומאה שלו לח השלמה לימי טוהר

של ראשון היכי שחטינן לאורתא נמי לא

מליח אכלה שהולד השני גרם להאריך

ימי טוהר של ראשון יום אחד שהרי

שמיני לראשון הוא שביעי לשני ומימי טומאתו הוא והפסיק מניינו של ראשון

ולריכה להשלימו ועד יום מ' ושנים

לראשון אינה ראויה להביא כפרתה אלא

טוהר של ראשון: לעולם אימא לך כו'. וההיא ברייתא לאו בולד שני מיתוקמא

לין אלא בכל ולדות דעלמא ודקשיא לך הא לאורמא נמי מחוסרת כפורים היא

ולאחר

שחיטת פסחה תביא כפרתה

הגהות הב"ח

ווגו ווו ווב ווב (1) רש"ר דיה פוף פוף (1) משכת הכי. ניצ כלשר תרלת משכתה הכי. ניצ כלשר תרלת ימי שניים קודם דעשלתו ימי שניים קודם דעשלתו שלתין שמונים כיו: (3) בא"ד וכיון דמציגון לוולד שני לרבנן לא משכתת משכתת משחתין:

גליון הש"ם

גמ' קמ"ל האפשר לפתיחת הקבר בלא דב. מדכני הרשנ"ל כתס"ל סונל בנ"י רסי קלד מנולר דסי לו הגי כלן קמ"ל ולד דגמר לורמו מסתח טפי סחות ממ' לו נסתח טפי:

מוסף רש"י

פסח הבא בטומאה. שנטמחו רוב לבור במת ועשו פסח בטומחה. לא יאכלו ממנו זבים וזבות נדות ויולדות. אע"ג דאכלי ליה טמאי מתים (בכורות לג.) **לגכי** טמא לנפש כתיב איש, איש נדחה ואין ליבור נדחין, אבל גבי זיבה אף ליכול נדחין (פסחים צה: וכעי״ז שם סד.). מחוסר כפורים דזב כזב דמי. חוא הדין למלורע אלא חד מנייהו נקט, מחוסר כפורים שב דמי לענין קדשים שלה חחר אללו והוה ליה כאילו לא טבל, ואם אכלו חייב כרת או אם נגע בהו טימאן למנות בהן ראשון ושני חבוים יוז.

רבינו גרשום

דקתני נויר אע"ג דלא צריך למישריה בקדשים אלא בחולין ניתני נמי נויר טמא דצריך קרבן למישריה ביין קסבר רי אליעור נויר טמא כי מייתי קרבן לאו למישרייה ביין קא מייתי ליה למישרייה ביין קא מייתי ליה אלא שיהא ראוי למיחל עליה לאו ש"מ כמאן דלימא ^{נון} דמי ועולין ימי טומאה וטהרה ^{נתן} שלו למנין ימי מירות דטהרה כדכתיב והימים נזירות דטהרה כדכתיב והימים הראשונים יפלו ואסור ביין עד שיגמור נזירות דטהרה הלכך לא שינמו נויד טמא: עד שיביא קינו. תני נזיד טמא: עד שיביא קינו. שתי פרידין: אם הביא אחת שחרית אוכל בקדשים לערב ויכול להביא האחרת אפי׳ לאחר זמן: אם הביא חובתו מן הבהמה. אפי׳ בהמה אחת לעולה יצא או שתי בהמות עולה ושלמים יצא: ולא אמרו קן. שתי פרידין אלא להקל עליו אבל אם רצה כא מייני אלא לאכשורי נפשיה בקהל שלא מצינו בכל התורה כולה אלא ב' פרידין: והקריבו הכהן אל המזבח שנאמר בנדבת . העוף מה ת״ל והלא כבר נאמר . והקריב מן התורים: שומע אני. יפחות משנים דמיעוט תורים שנים: חובה מיהא לא אשכחן. דאתיא פרידה אחת והני דגר חובה נינהו: בדמיך. בדם פסח ודם מילה: טבילה מנלן. דכתיב ויקח משה את הדם ויזרוק על העם היינו הזאה וגמירי דאין הזאה בלא טבילה (דגמירי) דהיק תואהו בצה הטהור על הטמא ביום השלישי וביום השביעי וחטאו ביום השביעי וכבס בגדיו: לדורותיכם כתיב דאפילו לדורותיכם

א) ע"כ שייך לדף ח ע"ב